

Apostolien teot 5:12-42

Ja suuri pelko valtasi koko seurakunnan ja kaikki ne, jotka tämän kuulivat. Ja apostolien kätten kautta tapahtui kansassa monta tunnustekoa ja ihmettä; ja he olivat kaikki yksimielisesti koolla Salomon pylväskäytävässä. Eikä muista kukaan uskaltanut heihin liittyä, mutta kansa piti heitä suuressa kunniaassa.

Ja yhä enemmän karttui niitä, jotka uskoivat Herraan, sekä miehiä että naisia suuret joukot. Kannettiinpa sairaita kaduillekin ja pantiin vuoteille ja paareille, että Pietarin kulkiessa edes hänen varjonsa sattuisi johonkuhun heistä. Myöskin kaupungeista Jerusalemin ympäriltä tuli paljon kansaa, ja he toivat sairaita ja saastaisten henkien vauviamia, ja ne kaikki tulivat parannetuiksi.

Silloin nousi ylimmäinen pappi ja kaikki, jotka olivat hänen puolelansa, saddukeusten lahko, ja he tulivat kiihkoa täyteen ja kävivät käsiksi apostoleihin ja panivat heidät yleiseen vankihuoneeseen. Mutta yöllä avasi Herran enkeli vankilan ovet ja vei heidät ulos ja sanoi: "Menkää ja astukaa esiin ja puhukaa pyhäkössä kansalle kaikki tämän elämän sanat". Sen kuultuansa he menivät päivän koittaessa pyhäköön ja opettivat.

Niin saapui ylimmäinen pappi ja ne, jotka olivat hänen puolellansa, ja he kutsuivat koolle neuvoston ja israelilaisten vanhinten kokouksen; ja he lähettivät noutamaan heitä vankilasta. Mutta kun oikeudenpalvelijat tulivat vankilaan, eivät he löytäneet heitä sieltä, vaan palasivat takaisin ja kertoivat, sanoen: "Vankilan me

kyllä huomasimme hyvin tarkasti suljetuksi ja vartijat seisomassa ovien edessä; mutta kun avasimme, emme sisältä ketään löytäneet". Kun pyhäkön vartioston päällikkö ja ylipapit kuulivat nämä sanat, eivät he tienneet, mitä heistä ajatella ja mitä tästä tulisi.

Niin tuli joku ja kertoi heille: "Katso, ne miehet, jotka te panitte vankilaan, seisovat pyhäkössä ja opettavat kansaa". Silloin päällikkö meni oikeudenpalvelijain kanssa ja nouti heidät; ei kuitenkaan väkisin, sillä he pelkäsivät, että kansa heidät kivittäisi. Ja he toivat heidät ja asettivat neuvoston eteen. Ja ylimmäinen pappi kuulusteli heitä ja sanoi: "Me olemme kieltämällä kieltäneet teitä opettamasta tähän nimeen; ja katso, te olette täytäneet Jerusalemin opetuksellanne ja tahdotte saattaa meidän päallemme tuon miehen veren".

Mutta Pietari ja muut apostolit vastasivat ja sanoivat: "Enemmän tulee totella Jumalaa kuin ihmisiä. Meidän isiemme Jumala on herättänyt Jeesuksen, jonka te ripustitte puuhun ja surmasitte. Hänet on Jumala oikealla kädellensä korottanut Päämieheksi ja Vapahtajaksi, antamaan Israelille parannusta ja syntien anteeksiantamusta. Ja me olemme kaiken tämän todistajat, niin myös Pyhä Henki, jonka Jumala on antanut niille, jotka häntä tottelevat."

Kun he sen kuulivat, viilsi se heidän sydäntänsä, ja he tahtoivat tappaa heidät. Mutta neuvostossa nousi eräs fariseus, nimeltä Gamaliel, lainopettaja, jota koko kansa piti arvossa, ja hän käski viedä miehet vähäksi aikaa ulos. Sitten hän sanoi neuvostolle: "Israelin miehet, ka-

vahtakaa, mitä aiotte tehdä näille miehille. Sillä ennen näitä päiviä nousi Teudas, sanoen jokin olevansa, ja häneen liittyi noin neljäsataa miestä; hänet tapettiin, ja kaikki, jotka olivat häneen suostuneet, hajotettiin, ja he joutuivat häviöön. Hänen jälkeensä nousi Juudas, galilealainen, verollepanon päivinä ja vietti kansaa luopumaan puolelensa; hänkin hukkuu, ja kaikki, jotka olivat suostuneet häneen, hajotettiin. Ja nyt minä sanon teille: pysykää erillänne näistä miehistä ja antakaa heidän olla; sillä jos tämä hanke eli tämä teko on ihmisistä, niin se tyhjään raukeaa; mutta jos se on Jumalasta, niin te ette voi heitä kukistaa. Varokaa, ettei teitä ehkä havaittaisi sotiviksi itse Jumalaa vastaan."

Niin he noudattivat hänen neuvoansa. Ja he kutsuivat apostolit sisään ja pieksättivät heitä ja kielsivät heitä puhumasta Jeesuksen nimeen ja päästivät heidät menemään. Niin he lähtivät pois neuvostosta iloissaan siitä, että olivat katsotut arvollisiksi kärsimään häväistystä Jeesuksen nimen tähden. Eivätkä he lakaneet, vaan opettivat joka päivä pyhäkössä ja kodeissa ja julistivat evankeliumia Kristuksesta Jeesuksesta.

Koko Jerusalem oli hämmennyksissä tapahtuneista asioista. Tuskin oli taloa, jossa ei puhuttu ja kummasteltu kulovalkean tavoin leviäviä kertomuksia ylösnousseen Jeesuksen ihmeellisistä tunnusteista.

Apostolit ja seurakunta olivat kohdanneet peljättävän tapauksen Ananiaan ja Safiiran kuoltua – heidän yrittäessä petkuttaa Pyhää Henkeä. Kaikki olivat peloissaan kuullessaan tapahtuneesta. Herra antoi kuitenkin tapahtua monta ihmeellistä tunnustekoa ja seurakunta oli kansan suosiossa. Seurakunta kasvoi ja ihmeellinen Pyhän Hengen vaikutus oli apostolien kätten kautta! Apostolien varjonkin osuessa sairaaseen, hän parantui välittömästi! Apostolien teot todistavat, että kaikki tulivat parannetuiksi! Oi, jospa vielä tänään pääsimme maistamaan tuollaista väkevää Voitelua ja Pyhän läsnäoloa!

Mutta – *niin kuin aina* – ihmeellisen Voitelun saattamana myös paha herää. Niin silloinkin, ylipapit ja saddukeusten lahko tulivat täyteen kiihkoa ja vangitsivat apostolit. – Mutta Herran Voitelu oli läsnä ja ihmeellisellä, ylikuonnollisella tavalla apostolit pääsivät vapauteen: *”Mutta yöllä avasi Herran enkeli vankilan ovet ja vei heidät ulos ja sanoi: ’Menkää ja astukaa esiin ja puhukaa pyhäkössä kansalle kaikki tämän elämän sanat’. Sen kuultuansa he menivät päivän koittaessa pyhäköön ja opettivat.”*

Oli siinä ylipapeilla ja muillakin ihmettelemistä, kun heidän vankinsa olivat kadonneet jäljettömiin! Vanhiselli oli tyhjä ja apostolit saarnasivat evankeliumia täynnä intoa ja rohkeutta pyhäkössä! Sen kuuluttuaan, ylipapit haetuttivat apostolit neuvoston eteen kuulusteltavaksi. – Pietarilla oli valmis vastaus heille. Hän toteaa: *”Enemmän tulee totella Jumalaa kuin ihmisiä. Meidän isiemme Jumala on herättänyt Jeesuksen, jonka te ripustitte puuhun ja surmasitte.”* – Tämä viilsi heidän sydäntä, sillä he tiesivät sen olevan totta. He tahtoivat vihassaan tappaa apostolit, mutta eräs lainopettaja heidän keskellään alkoi puhua järkeä kiihkoutuneille vastustajille. Hän sanoi: *”Israelin miehet, kavahtakaa, mitä aiotte tehdä näille miehille.”* – Ja hän muistutti, miten oli monelle käynyt, ennen tätä lahkoo, antaen heille vakavan varoituksen sanan: *”Pysykää erillänne näistä miehistä ja antakaa heidän olla; sillä jos tämä hanke eli tämä teko on ihmisistä, niin se tyhjään raukeaa; mutta jos se on Jumalasta, niin te ette voi heitä kukistaa. Varokaa, ettei teitä ehkä havaittaisi sotiviksi itse Jumalaa vastaan.”*

Myös tämän päivän osalle tässä on tärkeä muistutus. Niin usein, kun kohtaamme hengellisiä ja muita intohimoja, väittelyä ja riitoja, meidän tulisi peilata sydäntemme asenteita juuri näitä raamatun sanoja vasten. Meidän tulisi olla riittävän nöyriä, että kykenisimme kyseenalaistamaan omat intressit ja päämäärät. Olisi todella ikävää vuosien kuluttua huomata sotineensa itseään Jumalaa vastaan suurella kiihkolla ja hurskastelevalla paahtamisella. Kuinka usein seurakunnan johtajat ja eri toimintojen vetäjät ajautuvatkaan taistelemaan vain oman etunsa kunniaa ja mainetta! Seurakunta tulisi olla kaikille koti, jossa saa levätä, nauttia ravintoa, oppia aitoa kristillistä elämää veljien ja sisarten kanssa, mutta juuri tällaiset intohimot repivät ja murentavat rakentavaa ja hyödyllistä ilmapiiriä.

Jatkaessamme lukemaamme tekstiä eteenpäin, näemme kummallisen tapahtuman. Vihankiihkossa vangitsijat huomaavat kyllä olevansa väärässä ja päättävät päästää apostolit menemään, mutta antavat kuitenkin selkään apostoleille! Liekö heidän kova sydämensä ja ylpeytensä oli syynä tähän pieksemiseen, mutta apostolit vain iloitsivat! – *”He lähtivät pois neuvostosta iloissaan siitä, että olivat katsotut arvollisiksi kärsimään häväistystä Jeesuksen nimen tähden. Eivätkä he lakanneet, vaan opettivat joka päivä pyhäkössä ja kodeissa ja julistivat evankeliumia Kristuksesta Jeesuksesta.”*

